

De pagès

written by Ferran Planell | 27 de setembre de 2021

Arrecherat a l'ombra d'una morera, prenc apunts per fer l'article que ara llegiu. Les mosques i els mosquits, en plena sintonia amb el paisatge, s'entesten a fer-me perdre la inspiració. M'acompanya la dona que en aquests moments es troba, sota un sol de justícia, ajudant el pagès a collir bajoques –permeteu-me el mot, però trobo que a les Terres de l'Ebre van mirar-s'hi més a l'hora de decidir com dir-ne a les mongetes.

A la dona, ja de ben menuda, li agradava feinejar al camp. I, tot s'ha de dir, des que ens vam conèixer, sempre ha tingut el meu suport en aquest punt. Per bé que he d'admetre que, amb el temps, he passat més d'endur-me-la a l'hort en sentit figurat, a acompanyar-la a l'hort en sentit literal. A mi, en realitat, això de pagès sempre m'ha quedat lluny. Coses de néixer a Barcelona, suposo. Tot i que, un cop situat en plena natura, sé distingir a la perfecció qualsevol cosa que tira a verd. De petit vaig optar per la simplicitat i m'ha ajudat força a encertar-la sempre. Herba, planta, matoll, arbust i arbre. Amb aquesta, per a mi extensíssima, classificació del món vegetal ja faig per anar tirant. No veig per què m'he de complicar a distingir entre un pi o un roure, si pel que fa a viure em conformo amb aquell tarannà tan meu “d'anar-hi anant...”.

Amb el cotxe ja carregat de bajoques, cebes, tomàquets, pebrots, albergínies i un parell d'enciams –productes dels quals avui disposava el pagès–, tot i coneixedor de la resposta, deixo anar el meu recurrent comentari de camí de tornada de l'hort: “Vols dir que ens surt a compte? Al supermercat hauríem enllestit abans, sense suar tant i hauríem pogut triar i remenar molta més varietat de gènere”. El seu “No” taxatiu i contundent no es fa pas d'esperar, igual que les paraules que segueixen: “Ni t'ho pensis. El que hem comprat està acabat de collir i no tan sols és molt més bo,

sinó que econòmicament hem sortit guanyant tant el pagès com nosaltres". Llavors, m'afanyo a contestar-li: "Ja, però a mi em venien de gust unes carxofetes..." La plantofada era de preveure: "Doncs, t'hauràs de menjar primer els torrons, perquè ara no n'és temporada".

Ella sempre (o gairebé, ara que no ens escolta) té raó. Feu-li cas. Comerç de proximitat, productes de kilòmetre zero i preus justos per a la pagesia.